

Звірячий парламент

Іван Франко

Уривок політичної байки

Надоїло самовладно Львові панувати
Довелося volens nolens конституц'ю дати.
Радість у звірячій царстві. "От тепер нам гарно!
Бо хоч будуть брати й драти, то парламентарно".

От розписано вибори. Ну, се кождий знає,
Як то при таких виборах у звірів буває.
Вівці, що найбільшу в краю представляли масу,
Вибрали Вовків послами, що прибігли "з ласу".
А лиш трьох зі свого роду. Посумніли Вівці:
"От, бач, штука! Конституц'я із Вовками в спілці!"

От зійшлись посли звірячі на сеймове віче, —
Лис Микита був маршалком, Носоріг був віче,
А від Льва Медвідь Заліський мав верховну владу.
Лис Микита, вклонившись, отворив нараду:

"Чесне собрание!
Дуже я рад,
Що де не гляну я, —
Згода та лад.

Мов на прагнущії
Діти краси
Впали цілющії
Краплі роси,
Так і в суспільності
В нашій землі
Сімена спільності
Й згоди зійшли.
Вороги знатнії
Предовгий час
Сіяли братнії
Розлади в нас,
Визивали розличнії

Мари грізні,
Систематичнії
Плели брехні,
Щоб молодечую
Згоду зірвать,
Масу овечую
Підбунтувать,
Щоб плем'я вовчєє
Слабло само,
Всіх в якнайдовшєє
Впрягти ярмо.

Та міць господня
Розбила їх,
Підлість б[єз]одня
Сповзла, мов сніг.
В щирім довірії
Вівці к братам
В обійми сірії
Верглись Вовкам.
Раді традиції
Давні держать,
В вовчій опіці і
Жить, і вмирать.
Раді повинності
Давні нести
Без супротивності
Й хитрої мсти”.